

[Inge Krogh]

disse celler, så vil man se, at det er fosterets celler, det er ikke kvindens celler.

Hvis der kan være tale om, at man har fremkaldt en skyldfølelse, så ville jeg ønske, at jeg havde kunnet fremkalde den hos mændene. Det er og bliver kvindens meget store belastning, at denne lov er blevet vedtaget. Fru Tove Jørgensen sagde noget om, at det var da mærkværdigt, at man talte om barnefaderen. Men barnefaderen må dog have en hel del – i hvert fald halvdelen – af skylden, eller årsagen, til, at det barn er blevet undfanget. Men det er, ligesom om manden overlader det til kvinden. Det passer også med, at der i den pjece om familieplanlægning, som blev citeret før, hele tiden står: »Svangerskabet er dit.« Der tales til kvinden. Det er rigtigt nok, svangerskabet er inde i hendes legeme, men manden må stå til ansvar i samme grad.

Fru Grethe Philip nævnte overlæge Hoffmeyer, og jeg kan da sige, at jeg har hørt ham sige i et radioforedrag: »På intet tidspunkt er en kvinde så ensom og så alene, som når hun selv skal afgøre, om hendes foster skal dræbes.«

Det er anført af flere, bl. a. af fru Mette Madsen, at vi altså ser bort fra social indikation og også ser bort fra fosterskader og kromosomforandringer, f. eks. mongolisme. Vi mener, at også disse må have ret til livet.

Der er blevet talt meget om vores sociale forpligtelser. Vi må tænke på, at det er ikke det samme samfund nu, som det var i 1937, og hvis man har overværet debatten i går her i salen, så vil man vide, at kristeligt folkeparti har fremsat forslag om øget barselshvile og tilskud til familier med små børn. Vi har også tidligere fremsat et lovforslag om adoption, hvorefter det skulle blive lettere at adoptere børn, så man undgår det, som blev skildret, at børnene er i årevis på børnehjem. Det blev afvist. Vi vil komme med det igen.

Der er fra socialstyrelsen kommet en undersøgelse over glemte børn, og det viser sig, at der efter dens definition ikke skulle være mere end 96 her i Danmark. Det tror vi ikke på. Det er muligt, at tallet øges, hvis vores lovforslag bliver vedtaget, men dér må vi som et velfærdssamfund, som et samfund med et kristent kulturgrundlag, tage et ansvar.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg vil gerne efterlyse kristeligt folkepartis svar på, hvilken forskel der er i barnets situation – det ufødte barns og det kommende barns situation – når der er tale om voldtægt, og når der er tale om en anden situation. Jeg mener ikke, vi fik noget svar på det spørgsmål. Hvor er det kristelige syn og det etiske syn henne i de to situationer?

Mette Madsen (V):

Det spørgsmål, fru Tove Lindbo Larsen rejste, er også det, der bringer mig på talerstolen igen, for hr. Jens Møller kom jo vidt omkring, men ikke ind på selve lovforslaget, og vi fik intet svar på det spørgsmål, der blev rejst heroppefra af flere af ordførerne om den inkonsekvens, der ligger i forslaget.

Det hedder i hr. Jens Møllers tale, at fosteret er et lille menneske, og der står: dette menneskeliv fratages det ved abort, hvorfor en provokeret abort rettelig må betegnes som drab.

Fru Inge Krogh siger i et interview med Berlingske Tidende i dag, at man mister den ubetingede respekt for menneskeliv, for – siger fru Inge Krogh – gør man det bare på ét punkt, er der jo den farlige, glidende overgang. Mister man respekten for et foster, er den glidende overgang, at man lidt efter lidt mister respekten for den gamle, den syge, den åndssvage og den sindssyge.

Det er ganske klart for os andre herinde, at efter kristeligt folkepartis forslag vil der være adgang til abort, når der er tale om voldtægt, og det vil medføre situationer, der fuldstændig svarer til billederne i pjecen. Alligevel holder man fast på det, og man svarer ikke heroppefra på spørgsmålet. Derfor må jeg bede hr. Jens Møller heroppefra i dag give et ganske klart svar på: hvor er konsekvensen i lovforslaget? Eller i hvert fald: hvordan lyder forklaringen?

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg manglede også et svar fra en af ordførerne fra kristeligt folkeparti på, om de mener, det er en god metode at stå i våbenhuset i kirkerne og dele den slags brochurer ud.

Det, der også kalder mig herop, var ordene fra hr. Johan Nielsen, som jo altid taler så gribende, at det går til hjertet – det er virkelig min mening. Det er frygteligt at sidde og